

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého, v právní věci žalobkyně: **EUROPRINT a. s.**, se sídlem Pod Kotlářkou 151/3, Praha 5, zastoupené JUDr. Ing. Petrem Machálkem, Ph.D., advokátem se sídlem Pivovarská 58/8, Vyškov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2019, č. j. 11 Af 7/2018-71,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2019, č. j. 11 Af 7/2018-71, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) vydal v návaznosti na provedenou daňovou kontrolu dne 9. 6. 2017 dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2013 až říjen 2015, kterými neuznal žalobkyni nároky na odpočet daně z přijatých plnění od dodavatele EPREMO TRADING a. s. (dále jen „dodavatel“), neboť žalobkyně věděla nebo vědět měla a mohla, že se účastní podvodného jednání. Zároveň správce daně rozhodl o povinnosti uhradit za předmětná zdaňovací období penále.

[2] Proti těmto rozhodnutím podala žalobkyně odvolání, která žalovaný dne 15. 12. 2017 rozhodnutím, č. j. 53819/17/5300-21442-711315 (dále jen „rozhodnutí žalovaného č. 1“), a rozhodnutím, č. j. 53820/17/5300-21442-711315 (dále jen „rozhodnutí žalovaného č. 2“), zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil.

[3] Žalobkyně žalobami podanými k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), které byly zaevidovány pod sp. zn. 11 Af 7/2018 a 11 Af 8/2018, brojila proti oběma rozhodnutím žalovaného. Zejména namítala, že žalovaný neunesl důkazní břemeno v případě prokázání podvodu na odvodu daně z přidané hodnoty a naplnění všech jeho znaků vyplývajících z judikatury Evropského soudního dvora. Zejména byly nesprávné závěry správce daně, že žalobkyně musela vědět či minimálně vědět měla, že se účastnila řetězce zasaženého podvodem na odvodu daně. Žalovaný dle jejího přesvědčení opomněl vymezit časový a hodnotový rozměr tvrzeného daňového podvodu spáchaného dodavatelem ve vztahu k dodávkám týkajících se žalobkyně. Žalovaný se rovněž měl dopustit porušení zásady neutrality, neboť žalobkyni nepřiznal nárok na odpočet daně vyšší, než kolik činila dlužná daň jejího dodavatele. Byla přesvědčena, že naplnila všechny podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně ve smyslu zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Závěrem namítla i porušení procesních pravidel, především pak selektivní výběr důkazů ze spisu vedeného Policií České republiky, což není možné považovat za objektivní styl dokazování.

[4] Městský soud nejprve obě žaloby spojil ke společnému projednání a v záhlaví označeným rozsudkem zrušil obě rozhodnutí žalovaného. Zároveň přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení (dále jen „napadený rozsudek“). Žalovanému vytkl, že nemůže bez dostatečně odůvodněného tvrzení a vypořádání se s vyjádřeními a vysvětleními žalobkyně, která nejsou nikterak nemyslitelná, absurdní a mimo realitu, pouze na základě svých domněnek učinit závěr o zapojení žalobkyně do podvodného řetězce. Po prostudování spisového materiálu dospěl pouze k závěru, že dodavatel neodvedl za kontrolovaná období daň. To samo o sobě dle něj nevypovídalo o tom, že by se jednalo o daňový podvod, ale ani o tom, že by existovala jakákoli spojitost mezi dodavatelem a žalobkyní a též o tom, že žalobkyně měla a mohla vědět, že byla zapojena do obchodního řetězce zatíženého daňovým podvodem. Městský soud konstatoval, že v případě žalobkyně se nejednalo o žádné fiktivní plnění ani o plnění z neplatné smlouvy, v řetězci subjektů nebyla žádná nekontaktní společnost, ani společnost, která by pravidelně neplnila daňové povinnosti, předmětem obchodování nebyla žádná problémová komodita a v rámci obchodního řetězce nedocházelo k žádnému umělému navyšování ceny. Nejednalo se ani o neprokázané hotovostní platby a podobně. Dle přesvědčení soudu tedy nebyla dostatečně určité a konkrétně prokázána existence podvodného řetězce ve vztahu ke zboží dodanému žalobkyni dodavatelem v jednotlivých zdaňovacích obdobích.

[5] Soud dále uvedl, že bylo zcela mimo možnosti žalobkyně předvídat a prověřovat všechny možné subjekty (subdodavatele), které se na obchodní transakci jakkoli v různých fázích podílely. Provedenými důkazy nebylo prokázáno, že obchodní transakce prováděné žalobkyní probíhaly za podmínek krajně neobvyklých a nelogických. Dle soudu nebyly specifikovány skutkové okolnosti podvodu (vyjma konstatování, že dodavatel neodvedl za kontrolovaná zdaňovací období daň a nevykázal plnění ve prospěch žalobkyně), a dále daňové orgány nevymezily rozměr tvrzeného podvodu co do času a hodnoty. Žalovaný se taktéž nesprávně vypořádal s argumentací žalobkyně o tom, že tvrzená dlužná daň, vzniklá v důsledku daňového podvodu, nedosahovala částky, která byla doměřena jako neuznaný odpočet na dani z přidané hodnoty žalobkyni. Rovněž nebylo podle názoru soudu v řízení před daňovými orgány náležitě prokázáno, že by se žalobkyně nechovala obezřetně při uzavření smlouvy s dodavatelem, nebylo ani prokázáno, že žalobkyně mohla vědět či dokonce věděla o nějakém podvodném jednání, resp. se ho dokonce sama účastnila, a to i

pokračování

přes prokázanou propojenost mezi žalobkyní a dodavatelem prostřednictvím GARRIS LEGAL, advokátní kanceláře, s.r.o.

[6] Městský soud se rovněž vyjádřil i ke skutečnosti, že si správce daně obstaral některé důkazy ze spisu vedeného Policií České republiky, který se týkal trestního stíhání osob zapojených do daňového podvodu pod č. j. OKFK-3624-104/TČ-2014-251202-C. Správce daně měl dle názoru městského soudu porušit základní zásady správy daní, pokud vycházel z důkazů vyžádaných ze spisu Policie České republiky za pomoci vyhledávání metodou užití klíčových slov. Nejednalo se tak o objektivní dokazování za účelem řádného zjištění skutkového stavu.

[7] Soud závěrem konstatoval, že žalobkyně splnila veškeré podmínky pro přiznání nároku na odpočet a unesla důkazní břemeno ohledně faktického uskutečnění zdanitelného plnění co do jeho ceny a rozsahu. Daňové orgány naopak důkazní břemeno, které by bylo způsobilé prokázat odepření nároku na odpočet, tj. vědomost o podvodném jednání či účast na něm a neobezřetelnost při uzavírání obchodu, neunesly.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[8] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Na úvod provedl podrobný právní rozbor problematiky podvodu na odvodu daně z přidané hodnoty, v rámci něhož citoval relevantní judikaturu Soudního dvora Evropské unie a Nejvyššího správního soudu.

[10] Je přesvědčen, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Městský soud podle něj přistoupil k vlastnímu posouzení věci pouze v malé části odůvodnění napadeného rozsudku a jeho zbylá část obsahuje citace rozsudků Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora Evropské unie, které nejsou zcela přiléhavé k nyní posuzovanému skutkovému stavu. Upozornil na nesrozumitelnost bodu 55 napadeného rozsudku, ze kterého není zřejmé, zda městský soud cituje blíže neurčený rozsudek Nejvyššího správního soudu nebo zda došlo k záměně v názvu soudu, přičemž zde popsany skutkový stav neodpovídá skutkovému stavu projednávané věci (zmínka o řetězci více dodavatelů či zjištění nepřesnosti). Poukazovaný text odůvodnění se přitom zcela shoduje s textem bodu 56 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017-60, ve věci daňového subjektu VYRTYCH a. s. (dále jen „rozsudek ve věci VYRTYCH“).

[11] Z dalšího textu odůvodnění napadeného rozsudku bylo zřejmé, že městský soud do něj zkopíroval celé jednotlivé pasáže odůvodnění výše zmiňovaného rozsudku ve věci VYRTYCH. Stěžovatel pro lepší přehlednost v příložené tabulce poukázal na jednotlivé body, které jsou v těchto rozsudcích zcela identické. Jednotlivé body převzaté z rozsudku ve věci VYRTYCH přitom dle názoru stěžovatele neodpovídají okolnostem nyní projednávané věci a „jsou tak nepřezkoumatelné“ (např. body 52, 53 či 61 napadeného rozsudku). Skutkový stav popsany v rozsudku ve věci VYRTYCH byl totiž zcela odlišný, jelikož se v něm jednalo o řetězec více subjektů, daňový podvod nebyl zjištěn přímo u dodavatele daňového subjektu, nýbrž až u jeho subdodavatelů a ani se nejednalo o

personálně propojené společnosti, ale o dodavatelský vztah založený na základě výběrového řízení. Tyto výrazné skutkové odlišnosti nevzal městský soud vůbec v potaz. Za nepřezkoumatelné považoval stěžovatel i (vlastní) závěry soudu uvedené v bodě 66 napadeného rozsudku, které městský soud nikterak nerozvedl ani neodůvodnil.

[12] Dále nesouhlasil ani se samotným posouzením právní otázky, jež opět vychází ze skutkově nepřiléhavého rozsudku ve věci VYRTYCH. Stěžovatel podrobně popsal skutková specifika nyní projednávané věci, především poukázal na vzájemnou propojenost obou subjektů a na jejich faktické řízení z jednoho místa. Žalobkyně tak s ohledem na zjištěný stav věci měla a mohla o daňovém podvodu vědět, spíše však o něm věděla.

[13] Stěžovatel se rovněž neztotožnil ani se závěry městského soudu, které se týkaly vymezení podvodu co do času a hodnoty plnění, neboť z obou rozhodnutí žalovaného vyplývá, že podvod byl zjištěn ve vztahu ke všemu zboží, které bylo dodáno dodavatelem ve specifikovaných zdaňovacích obdobích. V rámci nich byla žalobkyně výhradním odběratelem tiskařského materiálu od dodavatele. Dále rozporoval závěr městského soudu ohledně chybějící daně dodavatele, která nedosahuje částky nepřiznaného odpočtu na dani z přidané hodnoty u žalobkyně. Tento závěr se dle přesvědčení stěžovatele nezakládá na pravdě. Předně byla tato námitka vznesena teprve až v žalobě a městský soud přezkoumatelným způsobem nezdůvodnil, proč je domnělé vypořádání námitky nesprávné. Stěžovatel zastává názor, že odepřený nárok na odpočet daně může dosahovat vyšší částky, než byla faktická výše daňového úniku, neboť tím, že se stal účastníkem daňového podvodu, ztrácí nárok na celou částku uplatňovaného daňového odpočtu.

[14] Stěžovatel nesouhlasil ani s posouzením městského soudu ohledně existence objektivních nestandardních okolností, neboť dle něj byl zjištěn dostatek objektivních okolností, které svědčily o nestandardním průběhu obchodování. Tyto okolnosti byly popsány ve zprávách o daňových kontrolách a stěžovatel je stručně rozvedl i ve své kasační stížnosti. Ze zjištěných skutečností jednoznačně vyplývalo, že žalobkyně musela vědět či minimálně vědět měla o tom, že se účastní řetězce zasaženého podvodem na dani. Za správný nepovažoval taktéž závěr městského soudu o tom, že náležitě neprokázal neobežretné chování žalobkyně, která mohla vědět či věděla o podvodném jednání. Rozporoval také údajné neprokázání souvislosti či propojenosti obou obchodních společností. Tyto závěry městského soudu nebyly dle stěžovatele žádným způsobem zdůvodněny či vysvětleny. Z popisu nestandardních okolností bylo zřejmé, že žalobkyně nebyla v dobré víře a neučinila přiměřená rozumná opatření. Ta, která byla přijata, byla naprosto nedostatečná.

[15] K nezákonnosti důkazů zajištěných z trestního spisu Policie České republiky stěžovatel uvedl, že ani s tímto závěrem městského soudu se nemůže ztotožnit. S ohledem na rozsáhlost trestního spisu musel správce daně s ohledem na zásadu hospodárnosti a přiměřenosti omezit vyhledávání jen na pro danou věc podstatnou korespondenci. Stěžovatel upozornil, že člen statutárního orgánu žalobkyně měl přístup k celému trestnímu spisu a mohl tak označit důkazy obsažené v trestním spise, které měly být správcem daně údajně opomenuty, což však neučinil. Městský soud své tvrzení o tom, že využití klíčových slov mělo za následek neobjektivní dokazování, dále nerozvedl a neodůvodnil, jak konkrétně by tato skutečnost měla způsobit neobjektivní dokazování. To činí úvahu městského soudu nepřezkoumatelnou.

pokračování

[16] Žalobkyně ve svém vyjádření k otázce nepřezkoumatelnosti uvedla, že napadený rozsudek nelze považovat za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost ani pro nedostatek důvodů. Trvá na tom, že plnění v jejím případě nebylo zasaženo podvodem, neboť doměřená daň u dodavatele se vztahuje ke zboží, se kterým žalobkyně nikdy neobchodovala. Ve vyjádření upozornila i na další skutečnosti, které již namítala ve své žalobě. Všechny správce daně zjištěné skutečnosti byly žalobkyní logicky vysvětleny a nejednalo se přitom o vědomou účast na podvodu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasační stížnosti a v mezích uplatněných důvodů; vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, přitom neshledal (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost je důvodná.

[19] Vzhledem k tomu, že stěžovatel napadá rozsudek městského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem, protože případná nepřezkoumatelnost by bránila následnému vypořádání námitek věcného charakteru.

[20] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může obecně spočívat v nesrozumitelnosti či v nedostatku důvodů. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost v případě, že z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl (zda žalobu zamítl, odmítl či jí vyhověl), případně je-li výrok soudu vnitřně rozporný. O nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost lze hovořit také tehdy, je-li odůvodnění rozhodnutí krajského či městského soudu vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007-107). Co se týče nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů, pod tento termín je nutno podřadit především nedostatek důvodů skutkových, nikoli dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí. Bude se typicky jednat o případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 2 Ads 58/2003-75).

[21] Stěžovatel namítal, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, a odkazoval v první řadě na jeho bod 55, jelikož z něj není zřejmé, zda městský soud cituje blíže neurčený rozsudek Nejvyššího správního soudu nebo zda došlo k záměně v názvu soudu. Popsaný skutkový stav navíc neodpovídá skutkovému stavu projednávané věci. Nejvyšší správní soud konstatuje, že v nyní posuzovaném případě se nejednalo o řetězec více dodavatelů a ani nebyly vytýkány žádné nejasnosti či nepřesnosti v datech a údajích. Je zřejmé, že text tohoto bodu měl svůj předobraz v bodě 56 rozsudku ve věci VYRTYCH. Ten však neodpovídá skutkovému stavu nyní projednávané věci. Se stěžovatelem tak kasační soud souhlasí v tom, že tento bod je nesrozumitelný. Nesrozumitelnost jednoho bodu odůvodnění však nemusí nutně značit nepřezkoumatelnost celého napadeného rozsudku jako celku, a to za situace, kdy je ve zbytku napadeného rozsudku popsán stav věci tak, jak odpovídá skutečnosti a pokud jsou v něm vypořádány všechny relevantní okolnosti.

[22] Stěžovatel naznačil, že městský soud se při tvorbě odůvodnění napadeného rozsudku do značné míry inspiroval rozsudkem ve věci VYRTYCH, aniž by však převzaté odůvodnění odpovídalo nyní projednávané věci. Skutkový stav byl totiž oproti uvedené věci odlišný. Nejvyšší správní soud podotýká, že není vadou, pokud si soud v odůvodnění svého rozhodnutí osvojí hodnocení právních otázek z jiného již dříve vydaného rozhodnutí jiného soudu, především pokud jsou obecná právní východiska aplikovatelná pro posuzovanou věc. Musí ale mít na paměti, že vždy bude potřeba se konkrétně vypořádat se skutkovým stavem aktuálně posuzované věci, neboť téměř nikdy se nebude jednat o skutkově identický případ. Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že městský soud v napadeném rozsudku na konkrétní skutkové posouzení okolností případu zcela rezignoval.

[23] Kromě již zmiňovaného bodu 55 převzal městský soud do napadeného rozsudku i další pasáže rozsudku ve věci VYRTYCH, které však pro řešení posuzované otázky nejsou přílehlivé. V bodě 61 napadeného rozsudku městský soud tvrdí, že se v případě žalobkyně nejednalo o žádné fiktivní plnění ani o plnění z neplatné smlouvy, v řetězci subjektů nebyla žádná nekontaktní společnost, ani společnost, která by pravidelně neplnila daňové povinnosti, předmětem obchodování nebyla žádná problémová komodita a v průběhu obchodního řetězce nedocházelo k žádnému umělému navyšování ceny. Nemělo se ani jednat o neprokázané hotovostní platby a podobně. Takovýto závěr však protirečí bodu 59 napadeného rozsudku, v němž městský soud uvedl, že dodavatel žalobkyně neodváděl za určená zdaňovací období daň. Zároveň neodpovídá ani napadeným rozhodnutím žalovaného, ve kterých bylo zcela jednoznačně uvedeno, že dodavatel byl nekontaktní a neplnil si své daňové povinnosti. Žalovaný rovněž upozornil na provedené hotovostní platby (bod 35 rozhodnutí žalovaného č. 1 a bod 36 rozhodnutí žalovaného č. 2). V bodě 64 napadeného rozsudku dále městský soud popisuje řetězec jednotlivých účastníků probíhajícího obchodu, u něhož žalobkyně nemůže v rámci „obezřetnosti“ předvídat a prověřovat všechny možné subjekty (subdodavatele), které se na obchodní transakci jakkoli v různých fázích podílely. Jak vyplývá ze spisového materiálu a z napadených rozhodnutí žalovaného, v této věci se nejednalo o řetězec více subjektů, které se měly podílet na daňovém podvodu, ale o vztah pouze dvou společností, a to žalobkyně a jejího dodavatele. Nejvyšší správní soud na tomto místě proto konstatuje, že z výše uvedených důvodů trpí napadený rozsudek vadou nesrozumitelnosti, která způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Jednotlivé části jeho odůvodnění si vzájemně protirečí a skutečnosti v něm uvedené neodpovídají zjištěnému skutkovému stavu.

[24] Ačkoliv Nejvyšší správní soud deklaroval nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku způsobenou jeho nesrozumitelností, přistoupil i k posouzení namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. I v tomto bodě přitom musí dát stěžovateli za pravdu. I když městský soud použil obecná právní východiska z rozsudku ve věci VYRTYCH, jejichž správnost ani jeden z účastníků v zásadě nerozporoval, neaplikoval je dostatečně pečlivě na skutkový stav věci. Městský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že žalovaný neprokázal možnou vědomost žalobkyně o její účasti na plnění, které je součástí podvodu na dani. Za důležitou dále považoval okolnost, že existence podvodného řetězce nebyla dostatečně určité a konkrétně prokázána ve vztahu ke zboží dodanému žalobkyní jejím dodavatelem v jednotlivých zdaňovacích obdobích. Provedenými důkazy nebylo dle něj prokázáno, že obchodní transakce prováděné žalobkyní probíhaly za podmínek krajně neobvyklých a nelogických

pokračování

a že nebyly specifikovány skutkové okolnosti podvodu. Dle jeho názoru nebylo ani prokázáno, že by se žalobkyně nechovala obezřetně, byť byla v daňovém řízení prokázána souvislost či propojenost mezi žalobkyní a jejím dodavatelem, a to prostřednictvím GARRIS LEGAL, advokátní kanceláře, s.r.o.

[25] Nejvyšší správní soud považuje závěry městského soudu za nedostatečně odůvodněné, neboť se nevypořádal s dalšími důležitými skutečnostmi, které žalovaný zjistil a podrobně popsal ve svých rozhodnutích. V případě žalobkyně nemělo dojít k její provázanosti s dodavatelem jenom prostřednictvím advokátní kanceláře GARRIS LEGAL (bod 34 rozhodnutí žalovaného č. 1 a bod 35 rozhodnutí žalovaného č. 2), ale byla zjištěna i vzájemná personální provázanost obou společností (body 31 až 33, bod 42, 44, 45 a 60 rozhodnutí žalovaného č. 1 a body 32 až 34, bod 43, 45, 46 a 61 rozhodnutí žalovaného č. 2). Žalovaný dále upozornil i na podezřelou vlastnickou strukturu u obou společností (bod 36 rozhodnutí žalovaného č. 1 a bod 37 rozhodnutí žalovaného č. 2), na nestandardně prováděné platby (bod 35 rozhodnutí žalovaného č. 1 a bod 36 rozhodnutí žalovaného č. 2), i na probíhající trestní stíhání (bod 37 rozhodnutí žalovaného č. 1 a bod 38 rozhodnutí žalovaného č. 2). Rovněž se vyjádřil k dalším podezřelým skutečnostem, jako např. existenci stejného účetního pro obě společnosti a přístup do účetního programu, neomezené ručení žalobkyně za dodavatele nebo vyplácení mezd zaměstnancům dodavatele členem představenstva žalobkyně (body 43, 46, 48 a 87 rozhodnutí žalovaného č. 1 a body 44, 47, 49 a 94 rozhodnutí žalovaného č. 2). Žalovaný také odkázal na další závěry uvedené ve zprávách o daňových kontrolách a dospěl k závěru, že společnosti jednaly formálně odděleně, ale fakticky jednaly jako jeden podnikatelský subjekt. Ve svých rozhodnutích se vypořádal i s otázkou, že podvody probíhaly v jiné divizi dodavatele, než která obchodovala s žalobkyní (bod 72 rozhodnutí žalovaného č. 1 a bod 73 rozhodnutí žalovaného č. 2).

[26] Z předchozího bodu je tak zřejmé, že skutkový stav v nyní projednávané věci se značně odlišuje od věci popsané v rozsudku VYRTYCH, neboť nyní se jedná o úzce provázané společnosti, u kterých bude nutné zvážit jiný pohled na otázku, jakým měla být dodržena obezřetnost chování daňového subjektu. Úkolem městského soudu bylo vypořádat se s konkrétními skutečnostmi, které daňové orgány zjistily. Bez jejich pečlivého posouzení nebylo možné pouze konstatovat, že žalovaný neprokázal možnou vědomost žalobkyně o její účasti na plnění, které je součástí podvodu na dani. Jelikož tak neučinil a jeho úvahy byly pouze zkratkovité, zatížil svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

[27] Stejně tak je nepřezkoumatelný závěr městského soudu, že daňové orgány nevymezily rozměr tvrzeného podvodu co do času a hodnoty plnění. Nejvyšší správní soud uvádí, že časový a hodnotový rozměr je uveden v platebních výměrech za jednotlivá zdaňovací období. V každém platebním výměru je uveden konkrétní měsíc a rok a dále konkrétní částka neuznaného odpočtu. Odůvodnění platebních výměrů se nachází v jednotlivých zprávách o daňové kontrole. Městský soud nijak neuvedl, v čem konkrétně mělo spočívat vytýkané nevymezení rozměru podvodu. Apodiktickým soudem je taktéž konstatování městského soudu, že se žalovaný nesprávně vypořádal s argumentací žalobkyně o tom, že tvrzená dlužná daň, vzniklá v důsledku daňového podvodu, nedosahuje částky, která byla doměřena jako neuznaný odpočet na daň z přidané hodnoty

žalobkyni, aniž by alespoň stručně reagoval na vyjádření žalovaného k této námitce zaslaného k podaným žalobám.

[28] Městský soud v závěru svého odůvodnění daňovým orgánům rovněž vytkl, že porušily základní zásady správy daní tím, že vycházely z důkazů zajištěných ze spisu Policie České republiky, a to kvůli nesprávné formulaci výzvy k předložení určitých dokumentů. Nejvyšší správní soud v tomto bodě napadeného rozsudku postrádá bližší úvahu, proč by měla být metoda vyhledávání dle klíčových slov nezákonná, obzvláště v případě, kdy policejní spis obsahoval několik set tisíc e-mailů, z nichž drtivá většina se netýkala předmětu daňové kontroly. Městský soud v souvislosti s tímto údajným pochybením ani neuvedl, zda takováto vada způsobuje nezákonnost napadených rozhodnutí žalovaného, resp. zda takto nesprávně obstarané doklady měly dopad na prokázání či posouzení skutkového stavu věci.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Ostatními kasačními námitkami týkající se věcného posouzení věci se Nejvyšší správní soud již nezabýval, neboť ty jsou s ohledem na jeho výše vyslovený právní názor bezpředmětné. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. V souladu s § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. proto zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku. Musí se přitom vypořádat s konkrétními okolnostmi daného případu a posoudit skutkový stav, který žalovaný zjistil a popsal v napadených rozhodnutích. Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na předchozí body svého odůvodnění, zejména na body [25] a [26].

[30] V novém řízení rozhodne městský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. října 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu